

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 24 листопада 1984 року

№ 141 (3492).

Ціна 2 коп.

ВАТЧЕНКО Олексій Федосійович

Ватченко віддавав усі свої сили, знання і досвід піднесенню економіки і культури Радянської України, зростанню добробуту трудящих республіки, беззавітному служінню справі Комуністичної партії, соціалістичній Батьківщині. Його відзначали високі принципи, вимогливість, велика працьовитість, увага до людей. Він користувався повагою і авторитетом у комуністів, усіх трудящих України.

О. Ф. Ватченко — член КПРС з 1940 року. На ХХІ з'їзді КПРС він обирається кандидатом у члени ЦК КПРС, а на ХХІІ і наступних з'їздах партії — членом Центрального Комітету КПРС. З 1966 року — член Політбюро ЦК Компартії України. Він був депутатом Верховної Ради СРСР з шостого по одинадцяте скликання, депутатом Верховної Ради Української РСР.

За великі заслуги перед партією і Радянською державою О. Ф. Ватченко удостоєний звання Героя Соціалістичної Праці. Народжений сімома орденами Леніна, орденом Жовтневої Революції, двома орденами Червоного Прапора, орденом Олександра Невського, багатьма медалями.

Світла пам'ять про Олексія Федосійовича Ватченка — вірного сина Комуністичної партії і радянського народу завжди збережеться в наших серцях.

К. У. Черненко, Г. А. Алієв, В. І. Вороніков, М. С. Горбачов, В. В. Гріншін, А. А. Грем'юк, Д. А. Кунаєв, Г. В. Романов, М. С. Соломенцев, М. О. Тилюнов, Д. Ф. Устинов, В. В. Щербинський, П. Н. Демичев, В. І. Долгих, В. В. Кузнецов, Б. М. Пономарьов, В. М. Чебриков, Е. А. Шеварднадзе, М. В. Зміянін, І. В. Камітонов, Є. К. Лигачов, К. В. Рукавов, М. І. Рижков, Т. М. Ментешавілі, Л. М. Толкунов, А. Е. Восс, І. О. Герасимов, Ю. Н. Єльченко, Є. В. Качалевський, Б. В. Качура, О. П. Ляшко, В. П. Миронов, І. О. Мозговий, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. Ф. Добрик, О. С. Капто, Ю. П. Коломієць, В. Д. Крючков, С. Н. Муха, Я. П. Погребняк, К. М. Ситник, В. С. Шепченко, Ю. Г. Бахтін, В. П. Щербина, О. Ф. Федоров, М. Г. Хоменко, В. Г. Бойко, Т. Г. Лісовий, І. К. Лутак, Г. К. Крючков.

22 листопада 1984 року після тяжкої хвороби на 71 році життя помер член ЦК КПРС, заступник Голови Президії Верховної Ради СРСР, Голова Президії Верховної Ради Української РСР, Герой Соціалістичної Праці Олексій Федосійович Ватченко.

О. Ф. Ватченко народився в 1914 році в селі Кам'янка Дніпропетровської області в сім'ї селянина. Закінчив Дніпропетровський державний університет. Трудову діяльність почав у 1938 році викладачем середньої школи. У роки Великої Вітчизняної війни брав участь у боях з німецько-фашистськими загарбниками, був тяжко поранений. Після демобілізації працював в органах народної освіти. З 1948 року перебував на партійній роботі. Був другим, першим секретарем райкому партії, завідуючим відділом, секретарем, другим секретарем Дніпро-

петровського обкому партії. Протягом 17 років працював першим секретарем Хмельницького, Черкаського і Дніпропетровського обкомів Компартії України.

В 1976 році О. Ф. Ватченко обирається Головою Президії Верховної Ради Української РСР, заступником Голови Президії Верховної Ради СРСР.

На всіх постах, які до- ручала йому партія, О. Ф.

У ці дні по комсомольських путівках на атомні станції, що споруджуються на Україні, вирушає республіканський ударний молодіжний загін. 640 добровольців вливаються в трудові колективи АЕС, енергоблоки на двох з котрих — Запорізькій і Південно-Українській — планується ввести до кінця цього року. Шефство комсомолу над будівництвом найважливіших народногосподарських об'єктів, початок якому було покладено в роки перших п'ятирічок, івні набузо нового розвитку. Про сьогоднішній день шефства, його успіхи і проблеми кореспондент РТАУ попросив розповісти першого секретаря ЦК ЛКСМУ України В. І. МИРОНЕНКА.

— Вікторе Івановичу, в постанові ЦК КПРС «Про подальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді», промовах і виступах товариша К. У. Черненка перед комсомолом поставлено важливі конкретні завдання, серед яких — удосконалення шефства над ударними будовами. Що робиться в республіці для того, щоб, як записано в постанові, «кожна комсомольсько-молодіжна будова була для юнаків і дівчат справжньою школою громадянського становлення, трудового і політичного ґарту, справді ударної праці»?

— Виконуючи наказ партії, комітети ЛКСМУ мобілізують юнаків і дівчат на безумовне виконання державних планів, прагнуть створити на ударних всі умови для високопродуктивної праці, повноцінного дозвілля і відпочинку. Сьогодні комсомол України шефствує над 12 всесоюзними, 14 республіканськими, 42 обласними ударними будовами на території республіки, береться за її межами. Цього року на новобудови по комсомольських путівках вирушають шістьнадцять тисяч добровольців. Їх маршрути пролягли не тільки на об'єкти, споруджувані на Україні, а й у Тюменську та Іркутську області, Криворізький і Хабаровський краї, Нечорноземну зону РРФСР, на БАМ.

Питання поліпшення роботи комітетів комсомолу, штабів ударних будов по організації соціалістичного змагання молоді, вдосконалення форм і методів її виховання обговорюються на розширених засіданнях бюро ЦК ЛКСМУ з участю керівників республіканських міністерств і відомств, комітетів профспілок. Для вдосконалення пропаганди передового досвіду, прискорення впровадження у ви-

робництво прогресивних форм організації праці, передової техніки і технології спільно з Держбудом УРСР, іншими заінтересованими відомствами і організаціями проводиться огляд-конкурс комсомольських організацій по впровадженню бригадного під- ряду.

Звання ударної

зобов'язує

— І все-таки стан справ на деяких ударних не відповідає їх високому званню...

— І за це ЦК, обкоми ЛКСМУ були піддані справедливій критиці з боку ЦК Компартії України. «Зрозуміло, — сказав у доповіді на вересневому пленумі ЦК Компартії України товариш В. В. Щербинський, — звання ударної комсомольської гідності тільки та будова, де зразково поставлено все — організація праці, виховання молоді, і побут людей. На жаль, деякі будови ударними є тільки за назвою».

Детальний аналіз, проведений ЦК ЛКСМУ, ще раз підтвердив справедливість критичних зауважень, висловлених на адресу комсомолу. Не на всіх будовах роботи з молоддю поставлено на належний рівень. Повільно скорочується кількість комсомольсько-молодіжних колективів, молодих робітників, які не виконують норми виробітку на об'єктах Мінськбуду, Кримської АЕС, новоспоруджуваних шахтах Ворошиловградської і Дніпропетровської областей. На деяких будовах не набрало дієості соціалістичне змагання, подекуди переважає формалізм, перетвореність, недостат-

ньо ведеться робота по вихованню у молоді хазяйського ставлення до інструменту, матеріалів, раціональному використанню електросенергії.

— Що ж намічено зробити для того, щоб не тільки за формою, а й за змістом такі будови відповідали своїй гордій назві «ударна комсомольська»?

— Насамперед активізуємо роботу, спрямовану на підвищення трудової активності молодих будівельників, мобілізацію їх на успішне виконання поставлених партією завдань. Місцевим комсомольським організаціям запропоновано максимально сприяти повсюдному

КОМСОМОЛЬСЬКЕ ШЕФСТВО

поширенню схваленого ЦК ЛКСМУ досвіду молодих будівельників Запорізької АЕС і Києво-конверторного комплексу Дніпродзержинського металургійного комбінату по розвитку руху «Від зразкової бригади — до зразкової будови». Тут ми чекасмо максимального відтримки відповідних республіканських міністерств. Перші ірки в цьому напрямі вже зроблено: тепер продовжують спільні засідання колегій міністерств і секреторіату ЦК ЛКСМУ, на яких розглядаються питання роботи з молоддю, розробляються заходи, які мають на меті кардинально змінити стан справ на будовах. Уся ця робота ведеся відповідно до недавньо прийнятої ЦК КПРС і Радою Міністрів СРСР постанови «Про заходи по дальшому вдосконаленню організаційного набору робітників і громадського призову молоді, якою передбачено підвищення відповідальності керівників за створення нормальних умов праці і побуту молоді, громадських організацій, у тому числі комсомолу, за поліпшення профорієнтації серед юнаків і дівчат, агітаційно-пропагандистської роботи, вдосконалення соціалістичного змагання на ударних.

ПРАЦЯ ДЛЯ МИРУ

КІРОВОГРАД. У цехах головного підприємства виробничого об'єднання «Друкмаш» комсомольці та молодь у ці дні зустрілися з колишніми фронтовиками, які брали участь у Курській битві. Комсомольські активісти розповіли юнакам та дівчатам про героїв-земляків В. Є. Колісниченка, М. Ю. Литвинова, А. А. Антонова, В. М. Галушкіна, Г. О. Куроп'ятникова, І. І. Фісановича, Г. О. Тарана. Черговий цикл бесід — про партизанів і підпільників, які героїчеськи заступили в боротьбі з ворогом під час окупації міста німецько-фашистськими загарбниками. З 28 листопада по 4 грудня ветерани війни, активісти оборонного товариства відкривають сторінки подвигів керівника лінійно-дирекційної комсо-

мольської групи Петра Лакмана, члена підпільної молодіжної організації Юрія Голуба, учасника кіровоградського підпілля О. З. Бур'янової.

Ставши на Вахту пам'яті, заводчани зарахували в свої колективи полєтних героїв-земляків. Комсомольсько-молодіжна бригада О. Мелихова стала ініціатором руху за бережливість і економію на кожному робочому місці. Робочі зміни вона завжди закінчує з випередженням виробничого графіка. За надлязкову продукцію, за економію матеріалу і ошадливості комсомольці отримали грошову винагороду і передали її у Фонд миру. Приклад молодих робітників з бригади О. Мелихова наслідують інші виробничі колективи.

Наш кор.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

Молодь завжди прагне чогось особливого. Передній край, напруга м'язів, молодий запал, звитязя. Кожен момент життя повинен бути сповнений особливого змісту. Час завжди кличе на подвиг і праці. Сьогодні передній край — ударні комсомольські будови (1 стор.).

Коли оглядаєшся назад, завжди маєш змогу оцінити пройдене, уникнути помилок, що трапилися на твоєму шляху раніше, намітити плани на майбутнє. Якщо тобі довірять весті вперед інших, будь достойним довіри. (Матеріал про звіти і збори в комсомолі читайте на 2-й стор.).

Пам'ять ветеранів чітко зберігає безліч епізодів лихоліття і страждань народів, героїчних вчинків патріотів. Цей скарб беруть вони для нащадків, щоб ті знали і не допустили розб'язання нових воєн. (Матеріал під рубрикою «Літопис Великої Вітчизняної» читайте на 3-й стор.).

СЬОГОДНІ

У НОМЕРІ:

Де ви, творці нового?

У Постаєві ЦК КПРС «Про даліше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді» зазначається, що необхідно виробити у молоді органічну потребу в оволодінні сучасними знаннями, активно залучати її до творчої діяльності, розв'язання ключових завдань економічного і соціального розвитку, до управління державою і суспільством.

Велику увагу приділила VI звітно-виборна конференція комсомольської організації електромеханічного заводу імені XXV з'їзду КПРС обговоренню питань підвищення творчої активності молоді. У звітній доповіді секретаря комітету комсомолу Миколи Чабана, у виступах делегатів конференції говорилось, що лише за 10 місяців нинішнього року комсомольці подали 55 раціоналізаторських пропозицій, з яких 39 впроваджено. Їх економічний ефект становить понад 10 тисяч карбованців. Загальна ж економія від впровадження пропозицій молодих раціоналізаторів — понад 25 тисяч карбованців.

Важливу роль у розвитку творчої активності молоді відіграють заводські огляди-конкурси науково-технічної творчості, які проводить комітет комсомолу разом із бюро раціоналізаторів і винахідників і радою ВТВР. — На жаль, у роботі по

організації і залученню молоді заводу до участі в технічній творчості є ще суттєві недоліки, — сказав начальник штабу «Комсомольського прожектора» О. Шабанов. — В

ході проведеної на підприємстві операції «Впровадження» з'ясувалося, що участь молодих виробничників у раціоналізаторській роботі пішла на спад. Якщо в 1983 році від усіх поданих раціоналізаторських пропозицій на долю молодих припадало 4,5 процента, то в цьому році — лише 3,8 процента.

Перевірки також показали, що на підприємстві порушуються строки розгляду заяв на раціоналізаторські пропозиції. Це — через затримки в угодженні з ведучими спеціалістами (як правило, заохочення допускають працівники відділу головного технолога), через несвоєчасне виготовлення дослідних зразків запропонованих виробів тощо.

У своєму виступі директор заводу В. М. Саєнко зазначив, що комітет комсомолу повинен активізу-

вати роботу по створенню гуртків технічної творчості молоді в усіх відділах підприємства.

— Невтішним фактом, — зазначив далі В. М. Саєнко, — є те, що мізерна кількість поданих комсомольцями і молоддю раціоналізаторських пропозицій аж ніяк не відповідає кількості молодих робітників — 40 процентів (!) від усього числа працюючих. Незначний внесок молоді й у спробі механізувати ручну працю. А кому ж, як не молоді! — недалекому майбутньому підприємства — працювати в цьому напрямі якнайактивніше!

В обговоренні доповіді взяли участь цаладчик контрольно-вимірвальних приладів і автоматики складального цеху № 101 Сергій Пилипенко, розпорядник робіт складального цеху № 201 Майя Зверева, інженер-технолог відділу головного конструктора Ольга Колесникова, заступник начальника конструкторського бюро по науковій роботі В. І. Раков та інші.

На конференції виступив перший секретар міського комсомолу А. Юнак.

Конференція прийняла відповідну постанову. У роботі конференції взяли участь голова партійної комісії при міському партії Д. П. Рибалка, секретар парткому заводу А. В. Радзівський, голова комітету профспілки підприємства І. А. Гончаров.

К. ПОВЕЛЬКО,
м. Олександрія.

Вишукано мініаторним виданням ленинської роботи «З минулого робітничої преси в Росії». Любова оформлена книжечка розміром 6,5×4,5 сантиметрів зміщує передмову і повний ленинський текст з підрядковими коментарями російською і англійською мовами.

ЛЕНИНАНА В МІНІАТЮРАХ

Вершиною поліграфічного мистецтва визнано книги-мініатюри. Саме так видавалися сотні разів у нашій країні ленинські роботи або книги про вождя Жовтневої революції. Є у поліграфістів й інше добре правило — основний тираж унікальних ленинських видань надсилати в Ульяновськ. Тільки тут можна було придбати на пам'ять про відданого батьківщини Володимира Ілліча дві інші подарункові мініатюри, які відтворюють повністю ленинські рукописи «Великий почин» і «До сільської бідноти». Хоч обидві книжечки вільно вміщувалися на долоні однієї руки, вони були ілюстровані ще фотографіями Володимира Ілліча, які стосуються періоду першого видання кожної роботи.

Н. МИЛОВ,
кор. ТАРС.

Ульяновськ.

І ЗНОВУ У ШКОЛІ

Мені назустріч іде літній чоловік. Широкі плечі видають неабияку силу, а завжди усміхнені очі — доброту і людяність. Це — Іван Гаврилович Козін, учитель Компаніївської середньої школи.

Вчителем йому хотілося бути ще в юні роки. Він і став ним. Трапилось це так...

До десятирічного Івана Козіна прибігла сусідка з проханням допомогти їй прочитати листа, шойно одержаного від свого сина, який служив в армії. Після того, як хлопчик прочитав довгождану звістку, жінка сказала:

— Чула, що ніби малюеш добре. А мене не малювати зумієш?

— А чому ж? Зумію, — запевнив Іванко.

І намалював... Звичайно, цей невеличкий портрет не був шедевром образотворчого мистецтва, але все ж Ганна Трохимівна (так було звати сусідку) залишалась задоволеною роботою здібного школярика.

Після цього випадку хлопчик почав частіше брати в руки олівець та папір.

А коли не вистачало матеріалу для художнього творіння, малював прямо на піску, старанно виводячи пальцем облюбваній куточок двору або шматочком цегляк на сусідському паркані.

...Ділитися вчитель не тільки своїм талантом, а й цікавими розповідями, адже за його плечима неабиякий життєвий досвід. За скромність, доброту, щирі розповіді учні віддають любов'ю, повагою. Не встигне Іван Гаврилович прийти до школи,

як його оточують учні з різними питаннями. Доброді та завжди приваблювала людей, завжди робила їх кращими, мудрішими. Примушувала уважніше ставитися до чужого гори, допомагати. Одним словом не можливо передати ті почуття, які легким смутком спогадів охоплюють випускників Компаніївської СШ, колишніх учнів Івана Гавриловича. Згадуючи рідну школу, яка стала другою домівкою, в першу чергу відновлюєш в пам'яті дорогий його образ: розумні, лагідні очі, прикрашене свинною волоссям, що густим пасмом спадає на високе чоло. Адаже дитяча любов, якою в повній мірі нагороджений Іван Гаврилович — є доповненням до бойових нагород ветерана, одержаних у роки Великої Вітчизняної війни, спогадами про яку завжди ділиться з учнями. Завжди відповідає на професійні запитання, вчителя, мобілізує його увагу на вихованні підрастаючого покоління в дусі патріотизму, відданості Батьківщині.

Не без виключання розповідає ветеран про товаришів-однополчан, про героїку фронтових буднів. Героїзм людської душі, виявлений у роки Великої Вітчизняної війни, навчично став втіленням мужності і сміливості, логічної неапатії до ворогів-Вітчизни.

...Догори піднімаються десятки рук. Відповісти на всі запитання своїх вихованців у І. Г. Козіна простого не вистачає часу. Але він пообіцяв, що наступного разу обов'язково продовжить свою розповідь.

А. ФОМІЧЕНКО.

НАШ СУЧАСНИК

ВІН ЧАС ВИМІРЮЄ

У жовтні ночі довгі. Микола дивиться в темне вікно і думає про буряки, які будь-що треба вивезти з поля до кінця тижня, про сварку в сім'ї тракториста, яку необхідно залагодити, про... Та чи перелічиш їх, турботи завтрашнього дня? Точніше, сьогоднішнього. Бо за кілька хвилин, тихенько причинивши двері, він ступить у свій новий, припорошений легкою памороззю трюдовий ранок. А дорогою до контори відділка встигне заглянути до сторожів (чи не заснув, бува, котрий?), навідатися на вранішнє доїння корів... І вже о шостій тридцять, як завжди, вийде на радіозв'язок із директором радгоспу.

А господарство другого відділка радгоспу «Червоний землероб» — це 2800 гектарів землі, сизоферма та МТФ, тракторна бригада. Головне ж — дві з половиною сотні різних за віком і вдачею робітників, за котрих він в одвіті перед совістю, державою, людьми. І щоб стати для них справжнім, авторитетним керівником, Миколі Коломіїцю знадобилося три роки. Гарт цих років збережеться на все життя...

Велику сім'ю Коломіїців доля розвела в різні кінці країни. Один брат — у Костромі, другий — в Одесі, третій несе військову службу. А Микола успадкував від батька не тільки працювати руки, а й велику любов до села, землі, людей, які на ній працюють. Тому, мабуть, і навчався в сільськогосподарському технікумі легко й охоче. Диплом з відзнакою сприйняв як щось звичне й належне. Та й пізніше, коли вже працював агрономом у радгоспі, чогось особливого в своїй

долі не відчував. Улюблена робота, щаслива сім'я... Чого ще треба? Тож несподівана пропозиція дирекції очолити відділок здивувала, змусила розгуби-

приймати самому, без надії на сторонню допомогу. І права на помилку йому, недосвідченому 23-річному хлопцеві, не дано. Звичайно, Микола міг би жи-

ти собі тихенько за старими традиціями, слухати те, що старші за посадою і з віком говорять. Та ось біда, не все подобалося йому в цих традиціях, у ставленні до роботи окремих людей, у самій організації праці...

Що не кажи, а другий відділок — горішок мідний. Знаходиться він далеко від головної садиби радгоспу, тому виробничі рішення доведеться

ти собі тихенько за старими традиціями, слухати те, що старші за посадою і з віком говорять. Та ось біда, не все подобалося йому в цих традиціях, у ставленні до роботи окремих людей, у самій організації праці... У Миколи на перших по-

рах керівництва відділком неважко вистачало. Намагаючись одним махом ліквідувати організаційні недоліки, поліпшити трудову дисципліну, він нерідко помилявся. Хапався за всі справи одразу, не рахував... Найскладнішим було завоювати повагу в колективі. Адже переважна більшість доярок, механізаторів, свинарок — старші від нього за віком і виробничим стажем люди. Який він для них авторитет? Деякий час від його розпоряджень і пропозицій дехто навіть відмахувався. Мовляв, не встиг на ноги зіп'ястися, а вже, дивись, розкомандувався.

З іншого боку завжди було астанозити взаєморозуміння зі своїми ровесниками, з якими колись грав у футбол, ходив до клубу, навчався на одному курсі в технікумі. В армії простіше було...

Нерідко на адресу Миколи Коломіїця приходять листи з тернопільським штемпелем. По-чоловічому скупі, небагатослівні, вони приносять в його оселю тепло народженої сім років тому, нев'яучої солдатської дружби. «Спасибі, тобі, брате, — читає Микола, — що тоді не дав мені загубити людську гідність, що замінив мені батька й матір... Тобі б педагогом бути...». Хвилюючись, що і ще раз перебігає нерівні рядки, а в пам'яті зринає якийсь застий, упертий погляд солдата Сергія Крачченка.

Так, немало він тоді потерпів, поки перекував неспроста вдачу товариша, сформовану в неблагополучній сім'ї, поки вселяв

у нього інтерес до життя, відкрив перед ним заново цей прекрасний світ. Багато турбот було в старшини. Та все ж Микола знаходив час і на спортмайданчику з Сергієм попрацювати, і в червоному куточку разом книгу почитати... А скільки ночей пройшло в щирих розмовах! І якою була Миколина радість, коли вже потім, після увільнення в запас, дізнався що Сергій теж став старшиною застави! А нині він — хороший робітник, одружився...

«Ні, не вийшло з мене педагога, — гірко посміхався Микола, згадуючи слова з товаришівого листа. — Круто взяв. Як би не зірзатися». В таких думках проходив зимові вечори.

Дружина добра розуміла причину чоловікового неспокою і як могла розрадувала. Та ще маленький Юрасик душу веселив...

Зусилля і пошуки Миколи Коломіїця не минули безслідно. На фермах, тракторній бригаді почали народжуватися несмілі, не помітні й для самого завідуючого добрі зміни. Його неспокій, небайдужість спочатку викликали в колективі зацікавленість, а згодом і підтримку. Ті ж, хто любив у робочий час і з чарку заглянути, і якийсь день пробайдикувати, вже з перших місяців зрозуміли: з новим завідуючим їм привільного життя не буде.

Не пройшли Миколіні старання й позв увагу директора радгоспу Юрія Кириловича Коваленка —

людини з багатим організаційним і життєвим досвідом. Саме завдяки йому хлопця іншими очима глянув на помилки своїх перших місяців керівництва відділком, проаналізував їх. Але головне, чого Микола навчився в свого наставника — розуміти людей, працювати з ними, керувати колективом. І поступово його запальність змінювалась вдумливістю і наполегливістю — рисами справжнього керівника і господаря.

Якось на фермі трапився такий випадок. Запримітив Микола, що кілька доярок до роботи ставляться з холодком, тварин погано доглядають. А в його бік — самовпевнені погляди: «Ну що, мовляв, ти нам зробиш? Спробуй насвари лиш — взагалі на роботу не вийдемо. Як милесенький перепрошувати прибіжиш, коли корови непокоєні залишаться».

Добре розумів це й Микола. І після недовгих роздумів прийняв рішення, яке здивувало і викликало захоплення навіть в багатьох бувалих у бузальцях керівників радгоспу. Ні, виносити догани чи накладати інші дисциплінарні стягнення він не став. Просто зібрав колектив і на очах у всіх з дійницею в руках поклав зухвалі, як треба дойти. Потім сам і в стійлах прибрав. Цю науку ще в дитинстві від матері перейняв, коли їй на фермі допомагав поратися. І ефект був разючим: з тих пір доярки працюють як слід.

БОЙОВА — ЛІРИЧНА

Літо грізного 1941 року... Ленінград готувався до оборони. Разом з робітниками в порту самовіддано працювали науковці, поети, композитори. Був серед них і В. П. Солойова-Седой. Одного вечора, закінчивши роботу, Василь Павлович сія перепочити. На рейді стояв корабель, з борту якого долинали ніжні звуки баяна і тихої пісні. «Прощай, любий город!» — у голос подумав композитор.

Саме ці слова й нав'яли бажання створити задушеву, ліричну пісню про тихий ленінградський вечір, про людей, яким, можливо, завтра доведеться вирушати у грізний похід на боротьбу з ворогом.

Митець, на гаючись, відшукав свого побратима — поета Олександра Чуркіна. І наспівав йому кілька фрагментів майбутньої мелодії.

Невдаозі пісня була готова:

Споємте, друзья, ведь завтра в поход.
Уйдем в предраассветный туман,
Споєм веселей, пусть нам подпоет Седой, боевой капитан.

Чиста і ніжна пісня «Вечер на рейде» не зразу дістала схвальну оцінку. Колеги митця зауважували, що в такі буремні дні не до лірики, що солдатові потрібні бойові, маршові, гучні і закличні пісні.

Василь Павлович не погоджувався, хоча пісню вирішив більше не виконувати. Та якось у кінці лютого 1942 року композитор приїхав з концертом

на Калінінський фронт. Виступати доводилось у землянках, бліндажах, польових госпіталах, медсанбатах... Не раз митця просили виконати щось «для душі». Ссь тут і відбулося друге народження пісні «Вечер на рейде». Успіх був нечуваний. Пісня швидко поширювалась по всіх фронтах, а після виконання по радіо в квітні 1942 року вона зазвучала у найвіддаленіших кутках нашої Батьківщини.

Її приспів:

Прощай, любий город!
Ужодим завтра в море.
И ранней порой Мельничет за кормой Знакомый платок голубой,
набував численних змін, нових варіантів і обробок, відповідно до фронтових умов.

Музику Солойова-Седой використали італійські партизани - антифашисти. На мелодію «Вечер на рейде» вони співали пісню про відважну діачину — героїню визвольної боротьби.

Ветерани Великої Вітчизняної війни нерідко згадують, що пісня на фронті була солдатіві вірною супутницею. У строю спітали бойові, маршові пісні, а в окопі, землянці, на привалах, в перепочинках між боями — ліричні: «Синий платочек», «Огонь», «Моя любимая», «В лесу прифронтовом», «Заветный камень», «Прощайте, скалистые горы», «Лесная о бушлате», «Землянка», «Вечер на рейде»...

Відома, що початком військової лірики В. П. Солойова-Седой була піс-

ня «Играй, мой баян», яка в перші дні війни прозвучала по ленінградському радіо. А всенародне визнання пісні «Вечер на рейде» надихнуло митця на створення нових ліричних творів. Згадаймо хоча б такі, як «Соловьи», «Давно мы дома не были», «Когда песню поешь», «Я вернусь к друзьям», «О чем ты тоскуешь, товарищ моряк?».

На полишав композитор солдатської лірики і в повоєнні роки. Він створив прекрасний вокальний цикл «Сказ о солдате», в якому особливу любов народу здобула славознайка «Где же вы теперь, друзья, однополчане?» — пісня-спогад про вірність солдатської дружби.

За сорок літ, що сплизли з часу нашої славної Перемоги, створено чимало чудових пісень високого громадянського звучання, патріотичного змісту, глибоко ліричних. Але не забути й ті пісні, що активно допомагали в грізні воєнні роки громадянці ненависного ворога, кувати Велику Перемогу. Пісні воєнних років — це незмируща й слава сторінка історії.

Б. СЛОСАР.
м. Світловодськ.

«Недооцінений резерв»

Під таким заголовком 25 вересня 1984 року в «Молодом комунарі» була опублікована критична стаття про недоліки в роботі відділу руху Знам'янського відділення залізниці та локомотивного депо. Ішлося в публікації, зокрема, про невмотивовані зупинки локомотивних бригад у дорозі, простої на запасних коліях, погану роботу диспетчерів тощо. Особливо критикувалась адміністрація депо за низькі темпи будівництва житла, що спричинює плинність кадрів, за недостатній рівень профосвіти серед експлуатаційників.

Редакція одержала конкретну відповідь від начальника відділу руху В. І. Сокола та секретаря вузлового комітету комсомолу В. Жукова.

У відповідь на статтю «Недооцінений резерв» вузловим комітетом комсомолу, комітетом комсомолу локомотивного депо станції Знам'янка проведена певна робота, — повідомив секретар вузлового комітету комсомолу Валентин Жуков. — Стаття була обговорена на комсомольських зборах цеху експлуатації локомотивного депо, на засіданні комітету комсомолу депо, а також на засіданні вузлового комітету комсомолу. Вироблені конкретні шляхи усунення недоліків.

У статті порушувалося питання поліпшення житлово-побутових умов молодих залізничників. У третьому кварталі 1984 року почато будівництво сімейного гуртожитку для працівників локомотивного депо. На 1985 рік планується почати будівництво 110-квартирного жилого будинку. Це дозволить закріпити кадри на підприємстві.

Керівництво Знам'янського відділення Одеської залізниці, відділ руху уважно розглянули критичний матеріал «Недооцінений резерв». Факти підтвердились, критику було обговорено серед працівників відділу руху, — повідомляв його начальник В. І. Сокол. — Факти перетримання локомотивів та поїздів під закритими сигналами мали місце. За незадовільну органі-

зацію роботи й відпочинку локомотивних бригад, відповідність контролю за роботою диспетчерського апарату по використанню локомотивів, локомотивних бригад, пропускання поїздів на дільницях та вузлах, а також невжиття заходів по виправленню становища заступнику начальника відділу руху В. Л. Мусцевому та заступнику начальника депо В. А. Шелесту оголошені догани.

До адміністративної відповідальності на станції Знам'янка притягнуті поїзний диспетчер Г. Г. Кушніров, станційний диспетчер В. Н. Волошин, маневровий диспетчер К. О. Безруков. Проведений оперативний розгляд у присутності начальника відділу руху по факту сходження з рейон вагона № 4424658 на перегоні Людмилівка — 1090 кілометр, винні притягнуті до адміністративної відповідальності.

За незадовільне планування поїзної роботи, що спричинило неефективне використання локомотивів та локомотивних бригад, матеріал на поїзний диспетчера В. П. Первиненна, вузлового диспетчера Л. О. Гринкевича передано на розгляд товариського суду.

За порушення Правил технічної експлуатації машинистів В. О. Сінчуку оголошено сувору догану, помічникам машинистів М. Л. Олексійку та В. М. Делікатному — догани. Маши-

нист М. Ф. Полянов переведений на нижчу посаду. Помічнику машиниста М. Г. Бруську оголошено догану. За безвідповідальне ставлення до своїх службових обов'язків притягнуті до відповідальності черговий по депо Помічна В. І. Максимець, помічник машиниста П. О. Болотников, локомотивний диспетчер А. П. Філіпонович, черговий по депо Знам'янка А. І. Чернявський, машиниста С. В. Селуха, С. А. Смульський, поїзний диспетчер В. Д. Мелехов.

Проведено бесіду з керівниками станції відділення залізниці про недопустимість затримок поїздів біля вхідних сигналів, перетримок локомотивних бригад після проходу контрольного поста. Керівництво сусідніх відділень та залізниць щодня ставлять до відома факти пересидки та порушення. Щодоби коригується план роботи, при потребі відмінні локомотивних бригад відповідальність за її своєчасність покладена на локомотивних диспетчерів, чергових по відділенню та вузлових диспетчерів.

На дільниці Знам'янка — Долінська впроваджений вивізний локомотив. Обслуговують його закріплені бригади, відповідно відкоригований добовий наряд. Розроблені й інші заходи по поліпшенню використання локомотивних бригад і локомотивів.

А от перший секретар міськомкому комсомолу М. Давидов вирішив випробувати ефективність приназики «Мовчанка — золото», бо друге нагадування принесло той же результат — тишу. Нам же він пропонує розв'язати дилему: чи вочужу слід розцінювати як періодичну недосконалість щоденного сполучення Знам'янка — Кіровоград, чи як надзвичайну зайнятість комсомольського ватажника. Широко знаємо, що невідання заняття. Гадаємо, після сьогоднішнього нашого звертання товариш Давидов знайде час, щоб заповнити — місцьому комітету ЛКСМ України не байдуже до турбот та проблем залізничників.

ІЗ ЗАЛУ СУДУ

А що за посмішкою?

ДІЛАМИ

Сьогодні Миколі Колодійцю дзедцять шість, з яких майже сім років — у лавах КПРС. Колись відстаючий другий відділок в основному зрівнюється з першим. І в селі Микола став шанованою людиною. Однє слово — пора становлення минула. Та, як не дивно, турбот не зменшилось, а назпакли...

Старастється все встигнути, скрізь побувати. Захворів, було, тракторист під час цьогорічних жнив — на роздумуючи сіз за кермо. З фермськими механізмами щось не гаразд — теж рукави засукує. А скільки клопотів невиробничих! Адже він член партбюро, профспілкового і комсомольського комітетів. Культмоза робота, спортивна...

Особливо любить Микола з розесниками різні цікаві вечори організувати. Ще в технікумі залюбки танцювальний гурток відвідував, а тут, у радгоспі, уподобав роль ведучого концертів. Він би й у спорті себе показав. Як-на-як, кандидат у майстри із зимового багатоборства ГПО та боротьби самбо. Та от біда, часу не вистачає. Адже Микола ще й студент-заочник сільськогосподарського інституту.

Село Мирне і другий відділок радгоспу — це, по суті, одне й те ж. А дже майже всі жителі Мирного працюють на відділку. Тож і не випадково турботи односельчан стали його турботами. У Миколин дім люди приходять у різних справах. Хтось захворів, когось треба відвезти в місто на

автоозкал... Навіть сімейні сварки старших від себе людей називався залагоджувати цей ще зосім молодий хлопець. Бо мусить — головна людина в селі. Принаймні такої думки його односельчани.

Нерідко в шибку стукає серед ночі. Микола знає — комусь потрібна допомога. Так, як було і тієї холодної ночі, коли разом з дружиною навія одягнений біг за машиною, шукав шофера, щоб відправити односельчанку в пологовий будинок, або тоді, як мчав приборкувати п'яного хулігана, або... Скільки їх було, тих недоспаних ночей?

Цікава деталь: Микола майже ніколи не носить годинника. Хіба що перед нарадою одягне або перережимось офіційним заходом. Щоб не запізнитись. А час звик вимірювати ділами: здійсненнями і ще не зазвершеними. Адже приходиться на роботу одним із перших, а закінчує останнім. Та й чи можна взагалі знайти вимір для познокровного людського життя?

Микола на прощання тисне руку. Долоня в нього шорстка і сильна. «Ти таї не дуже про мене в газеті... А краще б взагалі не писав. Я ж не герой якийсь...».

Я дивлюсь йому вслід і все намагань усвідомити: що ж все-таки головне в цьому хлопцеві, за що його так шанують в селі? Чесність? Щирість? Може, й це. Потім бачу, як упевнено він іде полем, як уважно дослухається до його слів літній тракторист і раптом розумію: надійність. І душа.

О. ГАВРИЛЕНКО,
громадський кореспондент «Молодого комунара»,
Бобринецький район.

З роботою торговельних підприємств і підприємств побутового обслуговування тісно пов'язане задоволення наших повсякденних потреб. Тому зрозуміло, що стан і якість обслуговування безпосередньо впливають не тільки на соціальні та економічні фактори, а, насамперед, на наш настрій.

Загляди веселого покупця, який виходить з магазину, придбавши необхідну йому річ, і самому хочеться усміхнутись ввічливому продавцеві, побажати йому успіхів у праці. Бо давно відомо, що ніщо не цінується так високо, як авічливість.

Отже, усмішка для продавців — запорука успіху у виконанні плану товарообігу. Бо ж не може людина, яка усміхається, вчинити щось неприємне. Теоретично — так! А практично? Навіть і усмішки були, і слів неприємних не говорилось, проте...

Завідувача магазином № 16 Гайворонської райспоживспілки С. А. Матієнко легко і весело продавала на колгоспному базарі м. Кіровограда велюр. Але усмішки її вимірювались для покупців десятками сантиметрів дефіцитної тканини. Як встановили, потім працівники міліції, Матієнко обмірювала кого на 15 сантиметрів, кого — на 20. Всього ж ті «сантиметри» коштували 25 карбованців 83 копійки.

Слосар по ремонту складної побутової техніки заводу «Ремпобуттехніка» Ю. Г. Шалабода обслуговувала громадян селища Нового. Він, як мовиться, жартома лагодив пилососи, пральні машини. При цьому ще й астигав обманувати замовників, підвищувавши встановлені ціни на побутові послуги. Всього — на 10 карбованців 81 копійку.

Турботою про покупців, але тільки особисто знайомих, керувалась у своїй ро-

боті продавець книжкового павільйону № 1 Кіровоградського облкниготоргу Т. П. Хорошко. Саме така вибіркова увага давала змогу приховувати від покупців художню літературу, яка користується підвищеним попитом. «Витязь у тигровій шкурі» Ш. Руставелі, «Цусіма» О. Нозикова-Приболя, «Радянсько-французькі відносини в роки Великої Вітчизняної війни», твори О. С. Пушкіна, Б. Райнова, Ю. Тиянова та інші (всього на суму 107 карбованців 35 копійок) протягом кількох місяців припадали пилкою у павільйоні, очікуючи «своїх» покупців.

Ніщо в світі не стоїть на місці. В тому числі і торгівля. Ми з радістю помічаємо — все нові й нові її форми полегшують нам і вибір товарів, і покупку. Але по-своєму прагнуть не відстати від цих прогресивних змін продавець магазину № 15 Кіровоградміськплодоовочкомбінату Н. Ф. Москальова та Л. М. Мельниченко. Отримавши для продажу 40 кілограмів курячого м'яса, вони... самі ж його й купили, а 462 пачки харчової соди приховали для потрібних людей.

Вдень і вночі думала по-своєму про інтереси ідальні № 1 комбінату громадського харчування Кіровоградської облспоживспілки кухарка В. Г. Рогозина. Щоб виконати план, вона продала із підсобного приміщення ідальні «для власних потреб» водівезі автотранспортного об'єднання облспоживспілки Ю. І. Зінов'єву небагато-немало — 217 кілограмів свинини.

«Але для чого ж мені одному так багато м'яса?», — мабуть, подумав Зінов'єв, тому що відразу ж перестати від цих прогресивних змін продавець магазину № 15 Кіровоградської облспоживспілки кухарка В. Г. Рогозина. Щоб виконати план, вона продала із підсобного приміщення ідальні «для власних потреб» водівезі автотранспортного об'єднання облспоживспілки Ю. І. Зінов'єву небагато-немало — 217 кілограмів свинини.

нах «фарш із свинини» (так записала в документах Рогозина) автотажникові магазину № 15 Кіровоградського коопторгу В. М. Рифі, який у свою чергу (також із націнкою) незаконно реалізував м'ясо через свій магазин.

У результаті виявленої ініціативи Зінов'єв отримав чистого прибутку на суму 141 карбованець, а Рифа за кмітлявість і оперативність — 30.

За вироком народного суду всі названі працівники торгівлі, сфери побутового обслуговування були визнані винними в здійсненні злочинів, передбачених Кримінальним кодексом УРСР. С. А. Матієнко, Ю. Л. Шалабода, Т. П. Хорошко, Л. М. Мельниченко, Н. Ф. Москальова, В. Г. Рогозина, В. М. Рифу суд оштрафував на суми від 100 до 500 карбованців. Ю. І. Зінов'єва позбавлено волі строком на три роки. Крім того, з усіх підсудних вираховані в дохід держави отримані ними в результаті злочинних махінацій гроші.

Як бачимо, працівникам прилава з нечистою совістю — не до посмішок.

Але ми, покупці, відвідуючи магазин, ремонту майстерню, ідально, не будемо псувати собі гадного настрою. Бо ж наш настрій оберігає закон. А з законом, як відомо, жарти погані. І тим, хто про це забуває, доводиться чесно будію.

В. СИРЕНКО,
заступник прокурора Кіровоградського району м. Кіровограда.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Берег твоєї любові

«Кели б нам довелось тримати відповідь перед якоюсь всевишньою силою, скажімо, перед совістю, то ми могли б сказати, що ніколи не робили грошей на війнах, на торгівлі зброєю...». Ці слова письменника і політичного оглядача Генріха Боровика пригадувалися мені протягом перегляду фільму «Берег», особливо в сценах диспуту письменника Вадима Нікітіна з західнонімецькими видавцями, а також у сцені смерті лейтенанта Княжкі, однієї із найбільш вражаючих у фільмі. На Заході чимало людей, які сьогодні багато чого забули з недалекої історії. Навіть, промучившись під час війни в гітлерівських концтаборах, сьогодні вони намагаються про це не згадувати. Не думати, що саме цей, уже немолодий сивий чоловік з якоюсь мудрою гіркою в погляді — Вадим Нікітін — навесні 1945-го прийшов сюди визволителем.

Не беруча визначати жанр фільму «Берег», хоч найправильніше, на мій погляд, віднести його до історико-політичних фільмів, фільм-сліджень образу людини на війні і після неї.

«Була війна, а ми були такими молодими і прекрасними», — принаймні так згадує свою юність письменник Вадим Нікітін (роль якого сильно зіграв молодий

артист МХАТу Борис Щербakov).

Яке протиріччя у фразі: війна — молодість, краса. Але це істина: була війна, було лекло, було стільки смертей на вже переможному рубежі. В фільмі ми побачили одну з таких смертей — юного і прекрасного лейтенанта Княжкі. Така безглузда загибель напередодні перемоги російського солдата, якому б у Росію, до мамі, до берега своєї любові... І можливо, саме тому, що таким чистим і красивим був цей молодий офіцер, друг Вадима Нікітіна, образ його сприймається як образ солдата-визволителя, і смерть відноситься до символу. Знятий рапідом кадр, де падає на землю лейтенант Княжка з білою хусткою парламентаря, пройде через фільм. Для режисерів О. Алова і В. Наумова цей кадр був дуже важливим в стилістиці їхнього фільму. В якійсь мірі він стає лейтмотивом, як дівчинка з дитинства Вадима Нікітіна, як давній затоплений церквю. Фільм перенасичений метафорами, як до речі, метафоричний і «Тегеран-43», попередній фільм режисера. І це не завжди загальний інтонацій стрічки, де навіть назва — «Берег» — звучить метафорично, як берег Вітчизни, берег Любові, берег Миру. Картина «Берег» в цьому відношенні, хоч і створена в принципово іншому

стилістичному плані, порівнюється з таким глибинно-філософським твором Алова і Наумова, як фільм «Віг», тому що й там головною сюжетною лінією був берег втраченої Вітчизни, (згадайте образ генерала Хлудова, його погляд, звернений до цього втраченого берега).

Фільм «Берег» сприймається у двох площинах: сучасний Гамбург із метушливою вулиць, неоновими рекламними баранами, автомобілями, Джокопдо на тротуарі, патлатими музикантами, і Німеччина 1945-го року, руйні, стомлені обличчя російських солдат, не-

сподівана любов лейтенанта Нікітіна і німецької дівчини Емми (Наталія Білохвостикова), смерть лейтенанта Княжкі і звуки безсмертної симфонії.

Музику в фільмі багато, можливо, навіть забагато для емоційного ряду «Берега». Адже глядач настроює свої почуття на інший лад, зовсім не збираючись гадати, де Вівальді, а де Чайковський. Втім, позиція авторів зрозуміла. Музику, як і любов Нікітіна та Емми, вони протиставляють жахам війни.

Фільм побудований на різкому зіткненні сучас-

ності і минулого, на чергуванні документальних та ігрових сцен. Зняті на тлі воєнної хроніки ігрові кадри набувають значення документи.

Ті, хто читав роман Ю. Бондарева «Берег», можливо, й пошкодують, що деякі сюжетні ходи у фільмі втрачені, деякі переказані поспіхом. (До речі, знизувачувати авторів сценарію О. Алова і В. Наумова немає підстав, адже їх співавтором був письменник, Герой Соціалістичної Праці Ю. В. Бондарев). Фільм — не книга. У нього свої закони. І реалізовані таким чином, вони переконують, що фільм «Берег» стане тим твором, який ще й ще раз нагадає глядачам про певні проблеми сучасності, про берег ми-

ру, до якого звернені погляди людства.

Звичайно, при перекладі книги на екран втрачаються деякі моменти, сцена смерті Вадима Нікітіна, яка і в романі була дещо несподіваною, у фільмі ж, попри цікаву, промовисту зняті завершальні кадри, все ж прозвучала надто умовно, в основному через затягнутий фінал. Хоча, звичайно, роздумуючи над фільмом, — а «Берег» на це спрямований! — глядач зрозуміє, що Нікітін із тих сильних натур, які заганяють на себе чужий біль, а такий тягар не просто витримати.

«Берег» створений майстрами. Крім режисерів, згадаємо ще й «артистичну» камеру оператора В. Желєзнякова, точні, влучні акторські характеристики Меженіна (артист В. Гостюхін), Княжкі (В. Сторожик), комбата Гранатурова (М. Голубович). Фільм не залишає байдужим, тому що історія любові двох хороших людей — солдата і письменника Нікітіна і Емми Герберт, як і кожна шпир, тремтлива історія людського життя, не може не викликати співчуття і розуміння. А головне — для кожного з нас проблеми миру, життя на землі мають першочергове значення. Хотілося б, щоб глядачми цього фільму в першу чергу стали молоді сучасники, ровесники Нікітіна і Княжкі в тому далеско-му 1945-му році. Ті, кому охороняти Берег Любові і Миру.

В. ЛЕБОЧКО.

ТЕАТР-ДІТЯМ

Сьогодні відкривається традиційний V Всеукраїнський тиждень «Театр — дітям та юнацтву». Він проходить під девізом «Заради життя на землі» і буде присвячений 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Урочисте відкриття дитячого свята у нашому театрі починається парадом ляльок у Будинку офіцерів. І, як завжди, тиждень дитячого театру ми відкриваємо прем'єрою. Нинішнього року її ми адресуємо найменшим глядачам. Не випадково для відкриття Тижня ми обрали виставу «Кішчин дім», поставлену за п'єсою С. Маршала. Цей поет завжди прагнув до створення живих яскравих характерів, до того, щоб п'єси при їх зовнішній простоті були носіями глибоких думок.

Тиждень «Театр — дітям та юнацтву» — це не тільки показ кращих робіт театру. З глядачами, які цілими днями завітають до нас, будуть зустрічатися автори, режисер О. Тіктінер, головний художник заслужений працівник культури УРСР В. Остапенко.

Юні глядачі і їхні батьки візьмуть участь у театралізованих саятах «Тато, мама, я — театральна сім'я», «Пісні назкових героїв», «Союзники дитячого театру». Відбудеться традиційне свято «Давай-те познайомимося» — для тих, хто вперше відвідав театр. На цьому тижні у Будинку офіцерів відкривається виставка кращих дитячих робіт, представлених на міський конкурс «Ми малюємо мир».

Е. ГРУМБЕРГ,
педагог театру ляльок.

Передплата на газети і журнали, в тому числі й на «Молодий комунар», закінчилась. Передплатники чекають січня. І, мабуть, дехто з тих, що читають нашу газету не перший рік, думає: якою буде вона у 1985-му?

Думаємо про це й ми, журналісти, прагнемо зробити газету цікавішою, бойовитішою, читабельнішою.

І у важливому цьому ділі аж ніяк не обійтися без ваших, шановні читачі, порад, підказок. Газета робиться для вас і вами також. Різноманітних пропозицій з редакційною поштою надходить протягом року багато. Але найбільше їх тепер — за місяць-другий до Нового року.

Сьогодні на столах у всіх відділах редакції — анкети читачів, які ми розповсюджували в усіх районах області, вирізки газети, які публікувались в «МК», у серпні і вересні, просто листи — індивідуальні й колективні, короткі й довгі, стримані й критично гострі.

В одному вони схожі — щирі, відверті, з єдиним прагненням — наблизити до себе, своїх захоплень «Молодий комунар» у наступному році.

Хочеться заперечити читачів — авторів листів, анкет, — жодна пропозиція не залишиться поза увагою редакції. Хай і не всі вони потраплять в огляди редакційної пошти (їх багато, те й чимало з них схожі), але більшість, зважаючи на реальність

втілення їх в нашій газеті, знайдуть місце на шпальтах обласної «комсомолки».

Переглядаючи огляди анкет торішні, позаторішні, з радістю відзначаєш, що багато рубрик, тем, тематичних сторінок, тем для окремих публікацій підказали нам читачі. Ми нас

комсомолу, й іноді доводиться стигатися з такою проблемою: хлопця чи дівчину з тих, кому за 20 і кого ми відносимо до неспілкової молоді, байдуже ставляться до запитання: «А чому ти ще досі не член ВЛКСМ?». Позиція, переконання, внутрішній світ такої мо-

дослав нам і молодий ветеринар з Олександрійського району Анастасій Залюбовський. А ще додає: «Із задоволенням читаю всі матеріали, які розповідають про художню самодіяльність у селах. Хочу прочитати про цікавий, сільський духовий оркестр. У нас ці електроти-

щини збирається зустріти XXVII з'їзд нашої партії — ця тема повинна бути провідною в газеті 1985 року», — пише в анкеті Наталія Левадо з Добровеличківського району.

Редакція дякує читачам за нагадування, але ми чекаємо конкретних пропозицій стосовно висвітлення підготовки молоді до з'їзду партії, Всесоюзного фестивалю молоді і студентів у Москві, інших важливих форумів.

«Високий міжнародний обов'язок виконують наші земляки в Народній Республіці Афганістан. Газета про це розповідає рідко. Зникла чомусь у вас рубрика «Крок у стрій», під якою читач знайомився з підготовкою молодих хлопців до служби в Радянській Армії. Хай, може, рубрика зміниться, але тема ця не повинна щезнути з газетних сторінок», — це роздуми учня Адианської десятирічки Кіровоградського району Володимир Таранюков.

Ми щиро вдячні вам, шановні читачі, за пораду, за доброзичливу критику. Чекайте наших наступних оглядів. А редакція чекатиме від вас нових листів з порадами — якою б ви хотіли бачити газету в наступному році.

В. БОНДАР,
завідуючий відділом листів і масової роботи «Молодий комунар».

Б. о. редакторів
В. АФАНАСІЄНКО.

НАМ НЕ ОБІЙТИСЬ БЕЗ ПОРАД

рік, другий, і починає здаватися, що та чи та рубрика існувала в газеті давно, настільки вона стала органічною, потрібною, без неї не уявляється «Молодий комунар», і якщо вона раптом в силу якихось обставин зникне, то це стає одразу помітним.

Ось саме тому з такою широтою довірою і передчуттям цікавої розмови ми розкриваємо кожен конверт із поміткою — «Молодий комунар»-85.

«У наш час особливо потрібні в газеті матеріали, в яких розвінчуються буржуазні ідеали», — пише нам інструктор по спорту Олексій Яновський із Бобринецького району. — «Планета «МК» не завжди відповідає вимогам молодого читача. Треба її робити через призму молодіжних проблем, молодіжного руху в світі».

Галина Палюк із цього ж району пропонує тему: «Я працюю в райкомі

людої людини — по-моєму, це серйозний привід для розмови».

Редакція одразу бере на замітку цю пропозицію і в перші ж місяці наступного року порушить згадану проблему на сторінках газети.

«Минулого року «Молодий комунар» кількома матеріалами намагався не обійти молодих спеціалістів, — міркує вчителька Людмила Мерзескул з Вільшанського району. Вони передплачують газету уже дев'ять років. — Але тільки намагався... Хочеться, щоб актуальна тема не випала з поля зору газети і в 1985 році. Зокрема, сподіваюсь прочитати про влаштування, життя і роботу молодих спеціалістів у селі — вчителів, лікарів, культпрацівників...».

тари та електробезпани відтіснили у тінь духову музику, в яке це диво — марш, вальс, танго у виконанні духового оркестру!».

«Мабуть, нерідко хлопці і дівчата ходять у туристичні походи: по області, далеко за її межами. Вони відкривають для себе багато нового, незнаного. Хай би поділились враженнями в газеті», — це рядки з анкети, підписаної Світланою Карпенко також із Олександрійського району. Пропозиція, безумовно, слухна. Її візьмуть до уваги журналісти відділу пропаганди «МК», які готують до друку сторінку природи «Ятрань».

Багато читачів, готуючись до важливих політичних подій, форумів, нагадують про це нам. «Як молодь Кіровоград-

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.
На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського читача — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

БН 02550.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 01103

Зам. № 027. Тираж 55900

Газета виходить у п'ятницю, четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
вдарицтва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.